సేల్స్ టాక్స్ ఆఫీసర్, పిలిభిత్

వర్సెస్

మెసర్స్. బుద్ ప్రకాష్ జై ప్రకాష్.

1954
మే , 3.

[మెహర్ చంద్ మహాజన్ సి.జె., ముఖర్జీ, వివియన్ బోస్, భగవతి మరియు వెంకటరామ అయ్యర్, న్యాయమూర్తులు]

భారత ప్రభుత్వ చట్టం, 1935, షెడ్యూల్ VII, జాబితా II, ఎంట్రీ నం. 48 – వస్తు విక్రయం – అర్థం – యు. పి. అమ్మకపు పన్ను చట్టం (XV ఆఫ్ 1948), సెక్షన్. 2(హెచ్) - వివరణ III సెక్షన్ 2(హెచ్) మరియు సెక్షన్. 3బి – రాష్ట్ర శాసనసభ అధికారాతీతము.

నిర్ణయించారు, విక్రయానికి, విక్రయ ఒప్పందానికి మధ్య గల వ్యత్యాసంను బాగా నిర్వచించబడినది, మరియు బాగా వివరించబడినది.

భారత ప్రభుత్వ చట్టం , 1935 లోని ఎంట్రీ నం. 48, జాబితా II, షెడ్యూల్ VII లోని "వస్తువిక్రయ పన్నులు " అనే పదాలు , విక్రయం పూర్తయినప్పుడు మాత్రమే పన్ను విధించే అధికారాన్ని రాష్ట్ర శాసనసభకు ఇస్తాయి, విక్రయించడానికి ఒప్పందం మాత్రమే ఉన్నప్పుడు కాదు.

ఉత్తరప్రదేశ్ విక్రయ ఒప్పందానికి పన్ను చట్టం XV ఆఫ్ 1948 లోని సెక్షన్ 2(హెచ్) ప్రకారం భవిష్యత్ ఒప్పందాలను చేర్చడానికి " విక్రయం " యొక్క నిర్వచనాన్ని విస్తరించడం , ఆ మేరకు అధికారాతీతముగా ప్రకటించినది.

ఇదే కారణంతో భవిష్యత్ ఒప్పందాలను " పంపిణీ కొరకు మొదట అంగీకరించిన తేదీ నాడు పూర్తయినట్లుగా భావించబడతాయి" అని పేర్కొనే సెక్షన్ 2(హెచ్)కు వివరణ III మరియు చట్టంలోని సెక్షన్ 3 బి కూడా అధికారాతీతముగా పరిగణించాలి.

కోల్లీ v. *విదేశీ ఎగుమతిదారులు* ([1921] 3 కె. బి. 302 ఎట్ 309, 310 ను సూచించారు.

సివిల్ అప్పీలేట్ అధికార పరిధి: సివిల్ అప్పీల్ నం. 23 ఆఫ్ 1954

అలహాబాద్ హైకోర్టు రిట్ ధరఖాస్తు నం. 7297 ఆఫ్ 1951 లో 1952 ఫిబ్రవరి 28న ఇచ్చిన తీర్పు మరియు డిక్రీ నుంచి భారత రాజ్యాంగంలోని ఆర్టికల్ 133(1) కింద అప్పీల్.

సి. పి. లాల్ పిటిషనర్ తరఫున.

ఎన్. సి. చటర్జీ (*రాధే లాల్ అగర్వాల్*, అతనితోపాటు) ప్రతివాది తరఫున.

1954. మే 3. కోర్టు తీర్పును వెలువరించినది

వెంకట్రామ అయ్యర్ జె. – ఇది సేల్స్ టాక్స్ ఆఫీసర్, పిలిభిత్, అలహాబాద్ హైకోర్టు ఇచ్చిన తీర్పుకు వ్యతిరేకంగా , మొదటగా ప్రతివాదికి వ్యతిరేకంగా చేసిన కొన్ని మదింపు ఉత్తర్వులను రద్దు చేస్తూ ఇచ్చిన సెర్టియోరారి యొక్క ఒక రిట్ కు , రెండవది, ఉత్తర ప్రదేశ్ అమ్మకపు పన్ను చట్టం (చట్టం XV ఆఫ్ 1948) నిబంధనల ప్రకారం పన్ను మదింపు కోసం కొన్ని ఇతర చర్యలకు సంబంధించి నిషేధ రిట్ మంజూరుకు వ్యతిరేకంగా చేసిన అప్పీలు. ప్రతివాది భవిష్యత్ ఒప్పందంతో వ్యాపారం చేస్తున్న సంస్థ , మరియు అటువంటి ఒప్పందాలకు సంబంధించి మదింపు చేయబడింది , 1948-1949 సంవత్సరానికి గాను రూ. 1,082-8-0 పన్నుకు సంబంధించి 1950 ఫిబ్రవరి 27 నాటి ఉత్తర్వు ద్వారా , ఎగ్జిబిట్ ఎ , మరియు 1949-1950 సంవత్సరానికి గాను రూ. 7,369 పన్నుకు సంబంధించి 1950 మే 23 నాటి ఉత్తర్వు ద్వారా, ఎగ్జిబిట్ బి. 1950 ఏప్రిల్ 1 నుంచి 1951 జనవరి 31 వరకు గల కాలానికి ప్రతివాది రూ. 845-4-0 పన్ను చెల్లించారు. అప్పీలుదారు ద్వారా బెల్లము మరియు బఠాణీలకు సంబంధించిన కొన్ని భవిష్యత్ ఒప్పందాలకు సంబంధించి మదింపు ప్రక్రియను కూడా ప్రారంభించారు. భవిష్యత్ ఒప్పందాలపై పన్ను విధించినంత వరకు ఈ చట్టం రాష్ట్ర శాసనసభ అధికారాతీతము అని పేర్కొంటూ ప్రతివాది ఈ చర్యల చట్టబద్ధతను , మదింపు ఉత్తర్వుల చట్టబద్ధతను సవాలు చేశారు. గౌరవ న్యాయమూర్తులు ఈ వాదనతో ఏకీభవించారు మరియు మదింపు ఉత్తర్వులు , A మరియు B ఎగ్జిబిట్ లను కొట్టివేస్తూ సెర్టియోరారీ రిట్ ను మరియు బెల్లము మరియు బఠాణీలలో భవిష్యత్ ఒప్పందాలపై పన్ను మదింపు చర్యలకు సంబంధించి నిషేధపు రిట్ ను జారీ చేశారు. రాజ్యాంగంలోని ఆర్టికల్ 133(1) ప్రకారం హైకోర్టు ఇచ్చిన సర్టిఫికేట్ కింద ఈ కేసు ఇప్పుడు మా ముందుకు వచ్చింది.

భారత ప్రభుత్వ చట్టం , 1935 ప్రకారం, ఏడవ షెడ్యూల్ లోని జాబితా II లోని ఎంట్రీ 48 కింద సరుకుల విక్రయం పై పన్ను విధించే అధికారాన్ని రాష్ట్ర శాసనసభ పొందింది మరియు ఈ అధికారాన్ని ఉపయోగించి ఉత్తర ప్రదేశ్ అమ్మకపు పన్ను చట్టం , XV ఆఫ్ 1948 రూపొందించబడింది. ఈ చట్టంలోని సెక్షన్ 2(హెచ్) "విక్రయం" ఈ క్రింది విధంగా నిర్వచిస్తుంది:

"విక్రయం " అంటే దాని వ్యాకరణ వైవిధ్యాలు మరియు జ్ఞాన వ్యక్తీకరణలలో , ఏదైనా విలువైన సరుకుల ఆస్తి బదిలీ నగదు లేదా వాయిదా చెల్లింపుల కోసం ,లేదా భవిష్యత్ చెల్లింపులకోసం లేదా ఇతర విలువైన ప్రతిఫలం కోసం మరియు భవిష్యత్ ఒప్పందాలను కలిగి ఉంటుంది కాని తనఖా, తాకట్టు, ఛార్జ్ లేదా కుదువ కలిగి ఉండదు.

ఈ సెక్షన్ లో ,విక్రయం యొక్క పొడిగించిన నిర్వచనం ప్రకారం భవిష్యత్ ఒప్పందాలను చేర్చబడినది తద్వారా ఎగ్జిబిట్ లు A మరియు B ల్లో ఉత్తర్వులు చేయడానికి అప్పీలుదారునికి అధికారం అప్పగించబడినది. ఎంట్రీ 48 కింద వస్తువిక్రయం పై పన్ను విధించే అధికారం తో పాటుగా భవిష్యత్ ఒప్పందాలపై పన్ను విధించే అధికారం కూడా ఉందా అనేది ఈ అప్పీల్ నందు నిర్ణయించ వలసిన అంశం.

ఈ అంశంపై ఆంగ్ల చట్టంపై ఆధారపడిన భారతదేశ శాసన చట్టం ప్రకారం , వస్తువిక్రయం మరియు వస్తువిక్రయ ఒప్పందం రెండు విభిన్న మరియు వేర్వేరు విషయాలుగా పరిగణించబడతాయి. భారతీయ వస్తు విక్రయ చట్టం (చట్టం III ఆఫ్ 1930) లోని సెక్షన్ 4 ఈ క్రింది విధంగా ఉన్నది:

1. "వస్తువిక్రయం ఒప్పందం అనేది ఒక ఒప్పందం , దీని ద్వారా విక్రేత సరుకులను లేదా సరుకులలోని ఆస్తిని ఒక ధరకు కొనుగోలుదారునకు బదిలీ చేస్తాడు. ఒక సహ యజమానికి మరియు మరొకరికి మధ్య విక్రయ ఒప్పందం ఉండవచ్చు.

2. విక్రయ ఒప్పందం సంపూర్ణంగా లేదా షరతులతో కూడినది కావచ్చు.

3. విక్రయ ఒప్పందం ప్రకారం సరుకులలోని ఆస్తిని విక్రేత నుండి కొనుగోలుదారునికి బదిలీ చేసినప్పుడు, ఆ ఒప్పందాన్ని విక్రయం అంటారు, కాని సరుకులలో ఆస్తి బదిలీ భవిష్యత్తు సమయంలో జరిగడానికి లేదా ఆ తరువాత నెరవేరాల్సిన కొన్ని షరతులకు లోబడి ఉంటే , ఒప్పందాన్ని విక్రయ ఒప్పందం అంటారు.

4. సరుకులు బదలాయించాల్సిన కాలపరిమితి ముగిసినప్పుడు లేదా షరతులు నెరవేరినప్పుడు విక్రయ ఒప్పందం అవుతుంది."

ఈ విషయంలో ఇంగ్లిష్ వస్తు విక్రయ చట్టం , 1893 యొక్క పథకాన్ని అనుసరించి "విక్రయ ఒప్పందాలు" అనే ఒకే సాధారణ పేరుతో విక్రయించడానికి విక్రయం మరియు ఒప్పందాలు రెండింటినీ ఈ విభాగం వర్గీకరించినప్పటికీ, ఇది వాటిని ప్రత్యేక వర్గాలుగా పరిగణిస్తుంది , అయితే వాటి మధ్య ఉన్న ముఖ్యమైన వ్యత్యాసం ఏమిటంటే , విక్రయం లో సరుకుల ఆస్తి విక్రేత నుండి కొనుగోలుదారుకు బదిలీ చేయబడుతుంది, అయితే విక్రయానికి ఒప్పందంలో ఏదీ లేదు. భవిష్యత్తు వస్తువులు విక్రయించడానికి ఒప్పందం జరిగినప్పుడు , మరియు వస్తువిక్రయం చట్టంలోని సెక్షన్ 6 (3) ప్రకారం "విక్రేత భవిష్యత్తులోని సరుకులకు గాను ప్రస్తుతం అమ్మకాలు నిర్వహించాలని భావించినప్పటికీ , ఒప్పందం వస్తువులు విక్రయించే ఒప్పందంగా పనిచేస్తుంది ", వస్తువులు వాస్తవంగా ఉనికిలోకి వచ్చే వరకు వాటి హక్కు బదిలీ చేయబడదు ; అప్పుడు కూడా చట్టంలోని సెక్షన్ 23లో పేర్కొన్న షరతుల ప్రకారం వస్తువులలోని ఆస్తి బదిలీకి ముందే సంతృప్తిపరచాలి. భారతీయ ఒప్పంద చట్టం , 1872 ఏడవ అధ్యాయంలో రద్దు చేసిన నిబంధనల ప్రకారం ఉన్న చట్టం కూడా అదే. ఒప్పంద చట్టంలోని సెక్షన్ 77 " విక్రయం " ని ఈ క్రింది విధంగా నిర్వచించింది:

"విక్రయం" అనేది ఒక ధరకు ఆస్తి బదలాయింపు . ఇది విక్రేత నుండి కొనుగోలుదారునికి విక్రయ వస్తువుల యొక్క యాజమాన్యాన్ని బదిలీ చేయడము ."

సెక్షన్ 79 శాసనం చేసినది,

"ఇంకా నిర్ధారించబడని , తయారు చేయబడని లేదా పూర్తి చేయని వస్తు విక్రయ ఒప్పందం ఉన్నట్లయితే, అది నిర్ధారించబడే, తయారు చేయబడే లేదా పూర్తయ్యే వరకు ఆ విక్రయం వస్తువుల యొక్క యాజమాన్యం కొనుగోలుదారుకు బదిలీ చేయబడదు."

ఇంగ్లిష్ చట్టంలోని సెక్షన్లు 1, 16, సెక్షన్ 18లోని రూల్ 5 ఉన్నాయి. సెక్షన్ 1 ఈ క్రింది విధంగా ఉంది:

1. "వస్తువిక్రయం ఒప్పందం అనే ఒప్పందం ద్వారా విక్రేత విలువైన వస్తువులను , డబ్బును ప్రతిఫలంగా తీసుకొని కొనుగోలుదారునికు బదిలీ చేస్తాడు లేదా బదిలీ చేయడానికి అంగీకరిస్తాడు, దీనిని ధర అని పిలుస్తారు. ఒక సహ యజమానికి మరియు మరొకరికి మధ్య వస్తు విక్రయ ఒప్పందం ఉండవచ్చు.
2. విక్రయ ఒప్పందం సంపూర్ణంగాను లేదా షరతులతో కూడినదిగాను ఉండవచ్చు.
3. విక్రయ ఒప్పందం ప్రకారం సరుకులలోని ఆస్తిని విక్రేత నుండి కొనుగోలుదారునికి బదిలీ చేసినప్పుడు, ఆ ఒప్పందాన్ని విక్రయం అంటారు, కాని సరుకులలో ఆస్తి బదిలీ భవిష్యత్తు సమయంలో జరిగితే లేదా ఆ తరువాత నెరవేరాల్సిన కొన్ని షరతులకు లోబడి ఉంటే, ఒప్పందాన్ని విక్రయ ఒప్పందం అంటారు.
4. సరుకులు బదలాయించాల్సిన కాలపరిమితి ముగిసినప్పుడు లేదా షరతులు నెరవేరినప్పుడు విక్రయ ఒప్పందం అవుతుంది."

సెక్షన్ 16 శాసనం చేస్తుంది,

"నిర్ధారణలేని సరుకుల అమ్మకానికి ఒప్పందం ఉన్న చోట సరుకులు నిర్ధారణ అయ్యేంత వరకు ఆ సరుకుల్లోని ఏ ఆస్తిని కొనుగోలుదారుడికి బదలాయించరు."

సెక్షన్ 18, రూల్ 5 ప్రకారం భవిష్యత్తు వస్తువుల విలువ నిర్ధారణ అయిన తర్వాత వాటిని బదలాయించాలి.

ఇంగ్లిష్ చట్టంలోని సెక్షన్ 1 ప్రకారం విక్రయం , విక్రయ ఒప్పందానికి మధ్య వ్యత్యాసాన్ని బెంజమిన్ ఆన్ సేల్, ఎనిమిదో ముద్రణ, 1950 ఇలా పేర్కొన్నాడు:

"విక్రయం జరగడానికి తప్పనిసరిగా ఉండాల్సినది –

1. విక్రయ ఒప్పందం , దాని ద్వారా మాత్రమే ఆస్తి బదలాయింపు జరగదు ; మరియు
2. ఒక నిజమైన విక్రయం , దీని ద్వారా ఆస్తి బదలాయించ బడుతుంది.

పైన ఉదహరించిన విక్రయం ఒప్పందం యొక్క నిర్వచనంలో కేవలం విక్రయ ఒప్పందంతో పాటు వాస్తవ విక్రయం కూడా ఉందని గమనించవచ్చు."

విక్రయం మరియు విక్రయ ఒప్పందం మధ్య గల ఈ వ్యత్యాసం , విలువైన వస్తువుల బదిలీ చేయడం ఆధారంగా పార్టీల హక్కులను నిర్ణయించడంలో ఈ ఒప్పందం చాలా ముఖ్యమైనది. హాల్స్బరీ యొక్క లాస్ ఆఫ్ ఇంగ్లాండ్, వాల్యూమ్ 29, పేజీ 15, పేరా 13 లో ఈ పరిస్థితి ఇలా చెప్పబడింది:

"విక్రయానికి ఒక ఒప్పందం , లేదా, తరచుగా చెప్పబడినట్లుగా, విక్రయ ఒప్పందం స్వచ్ఛమైనది మరియు సరళమైనది, అయితే విక్రయం , లేదా, వ్యత్యాసం కోసం పిలువబడే జరిగిన విక్రయ ఒప్పందం , ఒక విక్రయం ఒప్పందంతో పాటు వస్తు రవాణా చేయడం కూడా . ఈ విధంగా , కేవలం *ఒక వ్యక్తి లేదా*

పక్షానికి చట్టపరమైన హక్కులను విక్రయ ఒప్పందం ద్వారా సృష్టించబడుతుంది , ఒక విక్రయం ద్వారా వస్తువులకు *సంబంధించిన హక్కు* బదిలీ చేయబడుతుంది. వస్తువులు విక్రయించిన తరువాత , కొనుగోలుదారుడు చెల్లింపులు చేయనప్పుడు , విక్రేత ఒప్పంద ధర కోసం దావా వేయవచ్చు , కానీ కొనుగోలుదారునితో ఒప్పందం విచ్ఛిన్నమైనప్పుడు , సాధారణంగా విక్రేతయొక్క ఏకైక పరిష్కారం అపరిమిత నష్టపరిహారం కొరకు చర్యలు తీసుకోవడం . అదేవిధంగా , అమ్మడానికి ఒక ఒప్పందాన్ని విక్రేత ఉల్లంఘించినట్లయితే , కొనుగోలుదారుకు విక్రేతపై వ్యక్తిగత పరిష్కారం మాత్రమే ఉంటుంది. సరుకులు విక్రేత యొక్క ఆస్తి మరియు అతను వాటిని అమ్మివేయవచ్చు. వాటిని అతని అప్పులకు అమలుకై తీసుకోనవచ్చు, మరియు అతను దివాలా తీసినట్లయితే అవి అతని దివాలా యొక్క ధర్మకర్తకు వెళ్తాయి. కానీ విక్రయం జరిగి, సరుకులు రవాణా చేయడానికి విక్రేత తన ఒప్పందాన్ని విచ్ఛిన్నం చేస్తే , కొనుగోలుదారుకు విక్రేతపై వ్యక్తిగత పరిష్కారం మాత్రమే కాదు , మార్పిడి మరియు నిర్బంధన చర్యలు వంటి వస్తువులకు సంబంధించిన సాధారణ యాజమాన్య పరిష్కారాలు కూడా ఉంటాయి. విక్రయ ఒప్పందం కుదిరితే, వస్తువులు పాడైతే , నియమం ప్రకారం నష్టం విక్రేతపై పడుతుంది, ఒకవేళ విక్రయం జరిగితే, నియమం ప్రకారం నష్టం కొనుగోలుదారుడిపై పడుతుంది."

అందువలన, భారత ప్రభుత్వ చట్టం , 1935 అమల్లోకి వచ్చిన సమయంలో , విక్రయం మరియు విక్రయ ఒప్పందానికి మధ్యగల వ్యత్యాసంను బాగా నిర్వచించబడినది మరియు బాగా వివరించబడినది , ఎంట్రీ 48 లో "వస్తు విక్రయం " అనే పదాన్ని ఇంగ్లాండులోను , భారతదేశంలోను చట్టాలలో ఉపయోగించిన అర్థంలో అర్థం చేసుకోవడం సముచితం మరియు టైటిల్ బదిలీతో కూడిన పూర్తి విక్రయం జరిగినప్పుడు మాత్రమే పన్ను విధించడానికి ఇది అధికారం ఇస్తుందని భావించడం సముచితం.

విధింపు యొక్క స్వభావాన్ని పరిగణనలోకి తీసుకున్నప్పుడు , ఈ చట్టంలోని సెక్షన్ 3, మదింపుదారుని టర్నోవర్ పై రూపాయిలో మూడు పైసల చొప్పున పన్ను విధించడానికి వీలు కల్పిస్తుంది , మరియు సెక్షన్ 2 (i) లో "టర్నోవర్" అనేది "ఒక డీలర్ విక్రయం ద్వారా వచ్చిన ఆదాయం యొక్క మొత్తము" గా నిర్వచించబడింది. మరియు వివరణ I లో ఇవ్వబడిన విధంగా వస్తువులు రవాణా సమయంలో చెల్లించిన ధర మరియు ఏవైనా ఛార్జీలను కలిగి ఉంటుంది. ఈ విషయం సారాంశం ఏమిటంటే విక్రయ పన్ను అనేది వస్తువుల ధరపై విధింపు , మరియు ఒప్పందం కింద విక్రేత ధరను తిరిగి పొందే దశకు చేరుకోకపోతే, అటువంటి విధింపు చేయకూడదు. కొనుగోలుదారుడికి విలువైన వస్తువులు బదలాయింపుతో కూడిన విక్రయం జరిగినప్పుడు మాత్రమే ధర కోసం ఒక చర్య నిర్వహించబడుతుందని బాగా నిర్ణయించబడింది. విక్రయం ఒప్పందం మాత్రమే ఉన్నట్లయితే, విక్రేత యొక్క పరిష్కారం ఒప్పంద ఉల్లంఘనకు నష్టపరిహారం కోసం దావా వేయడం మరియు వస్తువుల ధర కోసం కాదు. *కోల్లీ* v. *విదేశీ ఎగుమతిదారులు* [1921] 3 కె. బి. 302 ఎట్ 309, 310. కేసులో చట్టం ఈ విధంగా పేర్కొనబడింది:

"పూర్వకాలంలో వస్తువుల ధరలకు సంబంధించిన చర్య రెండు అంశాల్లో ఏదో ఒకదానిపై మాత్రమే ఆధారపడి ఉండేది. మొదటిది, విక్రయించబడిన మరియు బదిలీ చేయబడిన వస్తువుల యొక్క నిరాధారమైన లెక్కింపుపై , ఇది ఈ క్రింది విధంగా వివరించబడింది: ' వాది ద్వారా ప్రతివాదులకు

విక్రయించబడిన మరియు పంపిణీ చేయబడ్డ సరుకుల కొరకు ప్రతివాది ద్వారా వాదికి చెల్లించాల్సిన డబ్బు': బుల్లెన్ అండ్ లీకే , ప్రిసీడెంట్స్ ఆఫ్ ప్లీడింగ్ , 3 వ ముద్రణ, పుట 38. డెలివరీకి ముందు ఈ లెక్క అబద్ధం కాదు: *బౌల్టర్* v. *ఆర్నాట్* (1833) 1 సిఆర్. & ఎం. 333. వస్తు విక్రయం తరువాత, విలువ బదలాఇంచి సరుకు కొనుగోలుదారుకు డెలివరీ చేయబడినప్పుడు మరియు చర్య తీసుకొనే సమయంలో ధర చెల్లించబడినప్పుడు ఈ లెక్క వర్తిస్తుంది. రెండవది , వస్తువులకు నీరధారమైన లెక్కలో , బేరం కుదుర్చుకొని విక్రయించిన వస్తువులకు సంబంధించి ఇది ఈ క్రింది విధంగా వివరించబడింది: 'వాది బేరం కుదుర్చుకుని, ప్రతివాదికి అమ్మిన సరుకులకు ప్రతివాది ద్వారా వాదికి చెల్లించాల్సిన డబ్బు ': బుల్లెన్ అండ్ లీకే, పుట 39. వస్తు విక్రయం తరువాత ఆస్తి కొనుగోలుదారుకు బదిలీ చేయబడినప్పుడు మరియు పంపిణీ మినహా అన్ని విషయాలలో ఒప్పందం పూర్తయినప్పుడు మరియు పంపిణీ ప్రతిఫలంగా ఆశించిన ధరలో భాగం కానప్పుడు ,లేదా దాని చెల్లింపులకు ముందు షరతులో భాగం కానప్పుడు ఈ లెక్క వర్తిస్తుంది. ఆస్తి బదిలీ కాకపోతే లెక్క అబద్ధం కాదు: *అట్కిన్సన్* v. *బెల్* (1828) 8 బి & సి. 277. నా దృష్టిలో చట్టం ప్రకారం వస్తుధరల పై చర్య తీసుకునే పరిస్థితులు వస్తు విక్రయ చట్టం , 1893 ద్వారా మార్చబడలేదు. "

వస్తు విక్రయ చట్టంలోని సెక్షన్ 55 ప్రకారం ఈ దేశంలో ఉన్న చట్టం కూడా అదే. ఈ నియమానికి ఏకైక మినహాయింపు ఏమిటంటే , పార్టీల మధ్య ఒప్పందం ప్రకారం , డెలివరీతో సంబంధం లేకుండా నిర్దిష్ట రోజున ధర చెల్లించబడుతుంది మరియు అది ప్రస్తుత చర్చ యొక్క ప్రయోజనం కోసం ముఖ్యం కాదు.

అందువల్ల అమ్మకపు పన్నుకు మదింపు చేయవలసిన బాధ్యత ధర చెల్లించిన లేదా చెల్లించవలసిన పూర్తి విక్రయం జరిగినప్పుడు మాత్రమే తలెత్తుతుంది మరియు విక్రయ ఒప్పందం మాత్రమే ఉన్నప్పుడు కాదు, ఇది నష్టాలకు దావా చేయడానికి మాత్రమే దారితీస్తుంది. ఒప్పందాన్ని ఉల్లంఘించినందుకు కలిగే నష్టాలను విక్రయ ధరకు సమానమైన స్థితిలో ఉన్నందున అమ్మకపు పన్నుగా అంచనా వేయడం అన్ని సూత్రాలకు విరుద్ధం. వస్తువుల విక్రయం పై పన్ను విధించడానికి ఎంట్రీ 48 కింద ప్రసాదించిన అధికారాన్ని వివైన వస్త్రాలు బదిలీ జరిగినప్పుడు మాత్రమే ఉపయోగించవచ్చు , కేవలం విక్రయ ఒప్పందం ఉన్నప్పుడు కాదు. భవిష్యత్ ఒప్పందాలతో సహా "విక్రయం " యొక్క నిర్వచనాన్ని విస్తరించడం ద్వారా, రాజ్యాంగ చట్టం ద్వారా తనకు ప్రసాదించబడని ఒక అధికారాన్ని రాష్ట్ర శాసనసభ తనకు అన్వయించుకోలేందు,మరియు చట్టం XV ఆఫ్ 1948 లోని సెక్షన్ 2 (హెచ్) లోని "విక్రయం " యొక్క నిర్వచనాన్ని ఆ మేరకు అధికారతీతముగా ప్రకటించాలి. అదే కారణంతో , సెక్షన్ 2(హెచ్)కు వివరణ III, ఇది భవిష్యత్ ఒప్పందాలు "పంపిణీ కొరకు మొదట అంగీకరించిన తేదీలో పూర్తయినట్లుగా పరిగణించబడతాయి" అని తెలియజేసే మరియు సెక్షన్ 3-బి చట్టం చేయబడి,

"సెక్షన్ 3లో ఏమైనా ఉన్నప్పటికీ , భవిష్యత్ ఒప్పందాల లావాదేవీలకు సంబంధించి వాస్తవంగా వస్త్రాల పంపిణీ చేయని ఏ డీలర్ యొక్క టర్నోవర్ , నిర్దేశించిన విధంగా యూనిట్ కు రెండు రూపాయలకు మించకుండా పన్ను విధియించ బడినట్లయితే" అది అధికారతీతముగా పరిగణించబడలి.

ఫలితంగా, హైకోర్టు ఇచ్చిన తీర్పు ధృవీకరించబడాలి మరియు ఈ అప్పీలు ఖర్చులతో కొట్టివేయబడాలి.

అప్పీలు కొట్టివేయబడింది,